

תת"ע 9065/08/19 - מדינת ישראל נגד שני מנחם

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 9065-08-19 מדינת ישראל נ' שני מנחם

לפני כבוד השופטת שרית קריספין	המאשימה:
מדינת ישראל	
ע"י ב"כ עו"ד פרידמן	
נגד	הנאשמת:
שני מנחם	

פסק דין

הנאשמת זכאית מחמת הספק

כנגד הנאשמת נרשמה, ביום 7.8.19, הודעת תשלום קנס בגין אי ציות לתמרור 815 (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנה 22(א) לתקנות התעבורה תשכ"א - 1961.

ביום 14.11.19, התייצבה הנאשמת בבית המשפט, כתב האישום הוקרא בפניה והיא כפרה באישום המיוחס לה וטענה: **אבקש לציין כי אני עו"ד במקצועי. אני כופרת באשמה. נהגתי במקום ובזמן. אני טוענת שלא עברתי על שטח הפרדה. הנסיבות שמתוארות על ידי השוטט בכתב האישום, לטענתו נסעתי בנתיב השלישי מימין.**

ביום 23.12.19, נשמעו הראיות בתיק.

מטעם המאשימה, העיד סמ"ר ניזאר פאר והוגשו הדו"ח שסומן ת/1, דו"ח עיכוב, שסומן ת/2 וסרטוני מצלמת גוף, שסומנו ת/3.

במהלך עדותה של הנאשמת, הוגש מזכר שרשמה בכתב ידה וסומן ת/4.

מטעם ההגנה, העידה הנאשמת והוגשו תמונה, שסומנה נ/1 וסקיצה ראשונית שערך עד התביעה וסומנה נ/2.

על פי גרסת המאשימה, ביום 7.8.19, בסמוך לשעה 19:12, נהגה הנאשמת בקטנוע בכביש 20, מכיוון צפון לכיוון דרום ובהגיעה למחלף לה גוורדיה, נצפתה על ידי העד כאשר היא עולה עם רכבה על גבי תמרור 815 המסומן במקום ובהמשך, סוטה חזרה לעבר הכביש. העד ציין כי נהג בנתיב השני מימין ואילו הנאשמת, נהגה בנתיב השלישי מימין, ללא שום חוצץ ביניהם.

העד נסע אחרי הנאשמת, הורה לה לעצור את הרכב, הסביר לה את מהות העבירה ורשם בתגובתה את הדברים הבאים: "אני לא עליתי על זה. יש קו לפני אני לא עליתי על התמרור כמה מרחק היית רחוק ממני תגיד לי כמה רכבים היו לפניך או 2 או 3 תגיד לא היה לך שדה ראייה".

בהמשך הדו"ח, ערך העד סקיצה המתעדת את העבירה, סימן בה את מיקום הניידת ואת מסלול נסיעת הנאשמת.

במהלך פרשת התביעה, הציגה ב"כ המאשימה 3 סרטונים שצולמו במצלמת הגוף של העד, כמפורט בפרוטוקול.

העד נשאל בחקירתו הנגדית, לגבי הסתירה בגרסאותיו לגבי שדה הראייה שלו - בדו"ח ציין כי לא היה כל חוצץ בינו לבין הנאשמת ואילו בסרטון החמישי, נשמע כאשר הוא משיב לנאשמת, שאינו יודע כמה כלי רכב היו ביניהם, שכן היה עומס תנועה.

העד לא סיפק על מענה לשאלה זו, אך בהמשך, הסביר כי כאשר נשאל על ידי הנאשמת, במהלך רישום הדו"ח, לא יכול היה לדעת כמה כלי רכב היו ביניהם, כי הוא לא ספר, אבל הוא נסע בנתיב השני מימין והנאשמת בשלישי מימין ולכן, שדה הראייה שלו היה תקין והוא הבחין בעבירה בבירור.

העד נשאל מדוע עצר את הנאשמת במרחק ממקום העבירה והשיב כי עצר אותה בבטחה, בשול רחב.

העד אישר כי ערך את נ/2 והסביר, כי העיגולים שסימן, הם כלי רכב שהוא נמצא לימין.

הנאשמת העידה להגנתה ועל פי גרסתה נהגה במקום האמור, אך לא עלתה על תמרור 815, אלא נסעה נסיעה רצופה בנתיב השלישי מימין. לגרסתה, מאחוריה נסעה משאית והעד לא יכול היה להבחין בה היטב. עוד נטען, כי הכביש היה מלא בסימונים ישנים שנמחקו וסימונים חדשים על גביהם ולכן, ייתכן שהעד שגה וסבר כי עלתה על התמרור.

הנאשמת נחקרה והשיבה כי ייתכן שהעד נסע לימינה והכחישה את הדברים שהעד רשם מפיה בדו"ח.

דין והכרעה

לאחר ששמעתי את הצדדים, בחנתי את הראיות, לא אוכל לקבוע במידה הנדרשת בהליך פלילי, כי הנאשמת עברה את העבירה המיוחסת לה בכתב האישום.

הנאשמת טענה באופן נחרץ, כי לעד לא היה שדה ראייה פתוח קדימה, לכיוונה ולכן, שגה וסבר כי עלתה על התמרור שבנדון.

העד מסר מספר גרסאות לעניין זה ובסופו של יום, לא שוכנעתי, כי אכן יכול היה להבחין בבירור ברכב הנאשמת עובר את העבירה, בין אם בשל משאית שנסעה לפניו, בין אם בשל מספר לא ידוע של כלי רכב שחצצו ביניהם.

עוד אומר, כי כיוון שהנאשמת הייתה בנסיעה ישר, לפני התמרור ולאחריו, לא ברור לי איזה טעם היה לה לסטות מנתיב נסיעתה, לעלות על התמרור ואז לחזור לנתיב הנסיעה לדרום.

הנאשמת, כאמור, עמדה על גרסתה ועדותה בבית המשפט עשתה עלי רושם אמין.

בע"פ 4004/98 ורשבסקי נגד מדינת ישראל, חזר כבוד הש' מודריק, על החלטתו בתיק קודם וקבע:

"... בוודאי שלא ניתן לומר שלעולם יש לראות את עדות השוטר כעדיפה... הוא עלול גם להטעות שלא במכוון. על כן צריכה הערכאה הדיונית לעמוד על המשמר ולפקח "שבע עיניים" על עדויות השוטרים, שמא נמצא בהן דבר, אפילו קטן יחסית, המעמיד בספק את הביטחון באמינותם. תהיה ההסתברות לקבלת עדות שוטר גבוהה ככל שתהיה, אין היא הסתברות מלאה והאפשרות שהשוטר טעה... לעולם קיימת".

לאור כל האמור לעיל, החלטתי לזכות את הנאשמת מחמת הספק.

זכות ערעור כחוק.

מורה על ביטול הדיון.

המזכירות תשלח לצדדים עותק מפסק הדין.

ניתן היום, י' טבת תש"פ, 07 ינואר 2020, בהעדר הצדדים.